

Ribalta

Característiques generals

Tècnica utilitzada amb l'objectiu d'exercir una protecció immediata de la riba.

Es tracta d'estrats sobreposats de feixines vives, disposades longitudinalment al marge, i estaques vives, normalment de salze, disposades transversalment al marge sobre el nivell mig de l'aigua. Es pot repetir l'estructura aconseguint l'altura desitjada.

Característiques tècniques

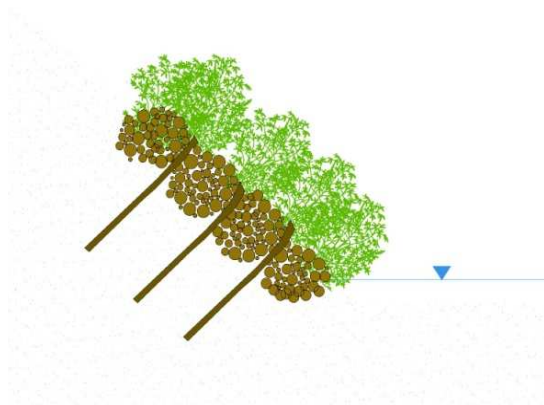
Per efecte de les branques disminueix la velocitat del corrent i per tant l'erosió dels marges. Aquest fet permet la deposició de fons i millora les condicions del marge per a la seva ràpida vegetació.

És bàsic escollir branca viva d'espècies, ecotips i qualitat adequada a la zona d'obra, ja que aquestes són les que ens garantirán la viabilitat futura de la tècnica un cop la planta arrelí al talús i l'estabilitzi.

La Ribalta és adequada per talussos fluvials baixos amb una superfície inestable de fins a 2 m. per sobre el nivell de l'aigua i en ambients amb una humitat constant.

La velocitat ha de ser inferior als 3,5 m/s. La pendent màxima admissible de la Ribalta és de 60°, tot i que sempre està condicionat a les condicions locals.

Esquemes / imatge de detall

Valoració de la tècnica

La ribalta, com a evolució de la feixina viva, és una manera eficaç de protegir marges en alçada.

Cal una quantitat de branca viva important per a la seva execució, per tant, és interessant realitzar-la en zones on hi hagi disponibilitat de material.

Les feixines s'han d'enterrar bé ja que en cas contrari, i tot i que inicialment pot semblar que rebrota, a la llarga és incapaç de generar un sistema radicular que la faci viable.

Per altra banda també es important fixar el conjunt de feixines amb estakes profundes o barres de corrugat que donin resistència a l'estructura fins al correcte desenvolupament de les arrels.

Totes les imatges mostrades són d'obres realitzades per Naturalea.

